

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Hymne til Fornuften

Citation: Baggesen, Jens: "Hymne til Fornuften", i Baggesen, Jens: *Blandede Digte. 1. Samling.* - 1899, udg. af A. Arlaud, 1889-1903, s. 245. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-baggesen04tom-shoot-workid58156/facsimile.pdf> (tilgået 27. oktober 2021)

Anvendt udgave: Blandede Digte. 1. Samling. - 1899

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

Hulde Fred! dit Eye vi fylde
 Alt det Held, vi frydes ved;
 Af din Himmels rige fylde
 flyder Dans Lyffalighed:
 At, mens fjerne Brodre bløde,
 Vi med Sang hinanden møde,
 Takke vi din Huld, o Fred!

Op! til Fredens Pris, J Muser!
 Evant! og med fulde Maal!
 Doppelt fryd i Sangen bruser:
 Fredens Skaal er Chronens Skaal!
 Syd i Hjertets fulde Toner,
 Sang af Danmarks Millioner:
 Christians og Fredens Skaal!

Hæderfront i Musers Tempel
 Straale længe Christian!
 Fyrsters Menster, folks Exempel
 finde sig foreent i Dan!
 Vore Børneborn gientage
 Seent til Danmarks sidste Dage:
 Signet være Christian!

Hymne til Fornuftten.

Du Menneffets Gudsdom, hvis himmelske Haand
 Vor Art til fuldkommenheds Throne fremleder,
 Hvis Love kun Slaverne trodse med Haan,
 Men frihedens Heit med Adlyden tilbeder;

O du, som med seirende Scepter engang
Skal alt, overalt, uden Begel, regiere!
Et Glimt af din Herlighed tænde min Sang,
At Iultræt dens Offer dig værdigt maa være!

Du, Mandernes Nætter oplysende Sol,
Hvis Straaler Materiens Verdner jordunkle,
Mod hvilke de Perler, der krandsje vor Pol,
Som Jorddiamanter mod Himmels funkle!
I Eidsfers Skød, i Lykkeligheds favn,
For mig og den øverste Cherub den samme!
Hvem er du? hvor er du? hvad nævner dit Navn?
Kan Støvet dig fatte? kan Ordet dig stamme?

Ukiendt af din fiende, miskiendt af din Ven,
Eg Solens Sol mellem Ætherens Kloder,
Du virker i Løn, uopdaget som den,
Du, alle Opdagelses evige Moder!
Midpunktet for Snuggets og Stjernernes Sving
Sig taber i Dybet af Skabningens Dørke;
Men du, som hver Tanke sig dreier omkring,
Du skjuler dit Væsen i Staberens Mærke.

Uendelig, aldrigudmælelig stor,
Omfattende Kredsen af Verdeners Drotne,
Og evig som den, paa hvis Vind de fremfoer
Og hvirvlende tabtes i Himlens Himle,
Du rummes i Draaben af Mandernes Hår,
I Menneskets Mand, som dig aldrig udgrunder —
O Tankernes Moder, og Tankernes Grav!
Dit eget og Tidens og Egheds Under!

Da Chaos udvælted af Skabers Haand,
Opfyldende Rummet og Tidernes Øde,
Nedsvævede du med Dylivessens Mand,
Og Lysets og Tankernes Straaler frembrøde;
En høiere Skabning begyndte med dig,
I Ræffen af Verdner og Mændernes Dage,
Hvor Middel og Siemød fannede sig —
Forvind, og den styrter i Chaos tilbage.

Jeg saae dine Glimt mellem dræbende Lyn,
Jeg hørte din Lyd i Orkanernes Brusen;
Og flammerne svandt i veiledende Syn,
Og Stormene flygted i viftende Susen;
Jeg stuede selv i Fordærvessens Gang
Din ledende Haand — og af stridige Dele,
Som trued at knuse hinanden, fremsprang,
Beftraalet af dig, det harmoniske Hele.

Fornuftens usporlige Gaade, Fornuft!
Alt Endeligheds evig usynlige Ziel
Dig tændtes mit Offer, det blandede sin Duff
Med Solhekatombernes Damp i det Høie!
Men bærende synker for Alierets Fod
Med stammende Læbe den blindede Muse;
Chi Duffen nedsvæver dens Stirren imod,
Og selv hekatombernes Røge nedbruse!

Og Offerets flamme, som tunget opsteeg,
Og hævdede Hjertet paa luende Vinger,
For Dampens nedbølgede Hvirveler veeg:
Den sluktes — og pludseligt Mulm mig omringer.